

VIII.

Другого дня Тарас і Дара знову прийшли до Мирона, але були у його не довго. Тарас узяв адресу анархиста та записку до його, а Дара повернула книжку. Нічого про неї, не сказала й зараз же попрощались. І тільки вже на порозі обернулася до Мирона й сухо, навіть вороже кинула:

— Адреси сестри вашої мені не треба. Чуєте?

— Добре... — байдуже відповів Мирон, який прийняв їх якось втомлено, неуважно. Дара скося зірко оглянула його. Він, не чекаючи їхнього відходу, знову сів за чертежі.

Після цього Тарас зник на кілька день. Ніхто не знав, де він. До речі, Кисельські не дуже то й турбувалися про його, — у їх були свої турботи. Турботи ці неначе грубим шаром вкрили всі згуки в помешканню. Не співали, не грали, балакали тихо, неначе боялися когось збудити.

Віра цілими днями лежала, дивлячись у стелю горячими, напруженими очима. Ввечері ж ішла десь з Петром і верталася пізно. Петро, прощаючись з нею, чудно посміхався, Віра ж не дивилась на його, з мукою хмурила брови, і нервові струйки погрозово збігали до уст, кривлячи їх. На другий день вона здавалась розбитою, в очах стояла туга, але ввечері знову, находило на Віру чудне, задиракувато-злісне підняття й вона чекала на Петра. Петро з'являвся, і вони йшли. Катерині Андріївні казали, що йдуть в партійних справах. Дійсно, вдень часто прибігав до Віри Костя й радився з нею з приводу страйку. Іноді й Віра виходила з ним.

Катерина Андріївна була незадоволена Вірою, але не чіплялась до неї з розпитуваннями та звичайними балачками. Іноді тільки неначе мимохід заважала, що коли Віра тепер сяде в тюрму, то це буде для неї смертним присудом. Віра мовчки та зневажливо стуляла губи. Більше нічого не казала Катерина Андріївна, але вечорами дуже довго розмовляла з Семеном Васильовичем. Той, як звичайно, насмішкувато — тонко посміхався й скоро їхав у клуб. Здавалося, він знав щось важне й тільки до часу ховав його. Але Катерина Андріївна вже звикла до цієї посмішки, і вона дратувала її. І після балачок з ним ставала ще безладнішою, неуважною. Скрізь по кутках канап та фотелів валялися, розкидані її хустки, початі книги, які вона з роздратованням шукала; голова частіше була обв'язана хусткою в оцті, і вона майже що дня їздила до лікаря по жіночим хворобам.

Дара та Сергій з своїх кімнат майже не виходили. Коли хто-небудь заходив до них, їх завжди заставляли за книгою. Проте, коли виходили, Дара одкладала книгу і, склавши руки на грудях, ходила по хаті, грізно нахмуривши брови. Іноді раптом рішуче та швидко йшла до Сергія. Сергій зустрічав її ласкавою, посмішкою, ні про що не питав і говорив про саме звичайне та неважне. Але й в цілому домі ніхто ніяких „питань” не підіймав, неначе всі мовчки вмовились про це. Дара сідала на канапу, кликала Сергія, клала голову його собі на груди й тихо гладила волосся. Але майже кожного разу замислювалась і іноді навіть до того, що не помічала, як Сергій визволяв голову, з сумною посмішкою підводився й сідав за стіл.

Через те несподівана поява Тараса усіх оживила. Почали турбуючись розпитувати його, докорять йому, панькатись з ним. Але Тарас на всі запитання відповідав щось невиразне, з чого можна було тільки те зрозуміти, що він не хоче давати ніяких пояснень. Однак в лиці йому з'явилось щось нове, якась усмішка, якийсь скептично-спостерегаючий погляд. Говорив мало, але вже не від ніяковости, а з якоїсь іншої причини. Іноді раптом витягав записну книжку й швидко щось туди вписував. Одного разу, коли Дара з Вірою несподівано гаряче засперечалися про страйк, Тарас, усміхаючись, щось записав. Дара потім причепилась до його, витягла книжку й прочитала: „Віра: Ми мусимо показати, що ми не придушені.” „Собі про саму себе хоче довести. Для чого?” Дара мовчки усміхнулась і повернула книжку.

Іноді під час обіду також щось записував. На його вже не звертали уваги. Часто хто небудь ловив на собі його погляд, розглядаючий, цікавий, неначе він вперше бачив це обличчя.

А то з'являвся на кухні й починав з куховаркою Горпиною релігійні розмови, уважно, бігаючими, сверлячими очима впиваючись в неї.

— Ну, а що коли людина образить чимсь Бога, то що він?... — раптом задавав питання.

Горпина, товста, спокійно-добродушна, як віл, дуже охоче та з знанням справи відповідала:

— А понятно, що розгнівиться... Вас образити, то й то розгнівається... Ну, та, хай Господь милує, щоб людина дожила до такого... Але ж і те треба сказати, що й образа ріжна бував... Людина, може, того й на думці не має, а Бога оскорбила... Ну, понятно, всяке значить і оскорблення.

— Ну, наприклад?

Горпина, помалу, миючи посуд, роз'ясняла йому й це, при чому виявляла саму точну поінформованість в подібних питаннях.

Він слухав уважно.

— Ну, а як же Бог терпить зло на землі? — питав.

— До якогось часу терпить... А як терпець перервеця, то й... перестане терпіти...

— Правильно. Чого ж зараз терпить?

— Треба, от і терпить... І не наше це діло питати...

— Ну, і те, що ви на старости літ чужий посуд миєте, що сина вбито, що хворієте, — все це також треба?

— А як же. Бог дає, не ремствуй... А будеш ремствувати, ще гірше буде...

Тарас виймав книжечку й записував: „Горпина сьогодні сказала, як всі загіпнотизовані: „Так треба.” Цілковита відсутність критики та аналізу. Завтра побалакати про смерть.”

І говорив про смерть, про загробне життя, рай, пекло. Горпина й з цими речами була знайома не гірше ніж з кухонним посудом. Тарас знову записував, а Горпина гадаючи, що слова її „в ліс не йдуть,” як сама признавалась Анісі, навіть по декільки разів повторювала, щоб вірніше записав.

Ходив і до Сергія. Він і раніше не раз заходив побалакати про те, про се. Але тепер питав тільки про соціалізм, душу, тіло, про Бога. Питаючи, розглядав Сергія, так само, як і Горпину.

В кімнаті Сергія завжди було надзвичайно чисто, тихо, сумно, як в келії чернця, що стоїть на кінці життя. Штори завжди були напівспущені, освітлення рівне, неярке. І скрізь книжки: на столі, на полицях, у великій шафі, навіть на підлозі акуратними стовпчиками. Утворювалось вражіння велетенської книжної шафи, так що навіть не помічалось ні шкураного фотелю, ні столу, ні канапи.

Сергій майже нікуди не виходив і часто пульверизував кімнату, якоюсь чудно-пахучою плинністю. Легенько кахикав, неначе пробував, чи не одірвалося щось хруське в грудях. Говорив завжди ходючи, ходив же помалу, розміряно, поглажуючи жовту борідку.

Тарас звичайно уможувався в кутку канапи й слухав, час від часу вставляючи ніякові запитання. Іноді приходила Дара й сідала в другому кутку канапи. Серед якого небудь монологу, коли Сергій починав занадто хвилюватись, вона раптом кликала його до себе, мовчки поправляла йому волосся або краватку й відпускала. Сергій вдячно дивився на неї й казав далі вже спокійніше.

Книжки також слухали Сергія, мовчки похваляючи за те, що добре розумів їх.

Так бувало раніше. Тепер же, дещо змінилось. Дійсно, книжки, штори, пульверизатор, навіть м'ягкі пантофлі були на своєму місці, але люди змінились. Тарас не сидів спокійно, але весь час то нахилився наперед, то відкидався на спинку канапи; питання задавав не з старою соромливістю та ніяковістю, але уперто та сильно; у відповіді вслухався з часто нетерплячою увагою й усміхався, неначе ховаючи їх в себе, складаючи до всіх інших відповідей. Присутня при цьому Дара пильно придивлялась до його, але він не звертав на неї уваги й не один раз дивився й на неї так, неначе вперше бачив.

Сергій не помічав нічого й все так само ходив та говорив. Але голос йому зробився ще тихішим, з нотками якоїсь покірливої туги та задуми. І говорив переважно про абстрактні речі, про таке, що мимоволі утворювало сумний, солодкий настрій віддалености від світу. Маячили в уяві образи якоїсь чудної природи та життя, сум погаслого дня, тихих міст з білими тужно-пустельними стінами. Нічого подібного Сергій не казав, але чомусь завжди розмови його викликали такі образи.

Раніше Тарас охоче підлягав силі його слів, але тепер нетерпляче ворухився й часто переривав Сергія новими запитаннями.

— Ну, коли ж я не вірю, що буде коли небудь мир на землі? — якось раз уперто спитав він.

— Він буде — вибачливо, з тихою впевненістю посміхнувся Сергій, навіть не подивившись на Тараса, неначе хтось невидимий задав це йому запитання. — Він мусить бути вже хоч би тому, що ми знаємо про його. Він є в нашій свідомости, значить, він вже існує. З свідомости ж він ніколи не зникне, бо добре людині з ним. Людина не може жити без віри. Високе та святе завжди житиме в нашій душі; релігія завжди буде

відміною людини від звірини. І чим далі, тим більше житиме людина духовним життям. Сучасні умовини, капіталізм та інше, — в соціальному життю — є те саме, що в індивідуальному процесі чисто тілесні. Так, так власне: треба спочатку зрозуміти це, щоб зрозуміти релігію соціалізму. Ре-лі-гі-ю, а не теорію. Релігія охоплює цілу людину, цілу, нероздільно, з солодкими мріями, про далеке, безмежно віддалене, неясне й з найближчими потребами. Величний, грандіозний звязок явищ проходить дивним ланцюгом в душі. Це підіймає, це глибоко утихомирює, це поясняє темну загадку зниклих поколінь. Ні, релігія вмерти не може, вона вічна. Тепер іде нова форма її, більш ясна, більш блага, ніж усі інші, — релігія соціалізму.

— Хто ж Бог її? — похмуро усміхнувся Тарас.

— Бог? Світове життя, Великий Процес, Великий Зв'язок, в якому кожне істновання є необхідне.

— Навіть жандарів?

— Так, навіть жандарів!

Тарас болюче - насмішкувато посміхнувся й подивився на Дару. Але Дара сиділа рівно, притуливши голову до спинки канапи, як у фотографа, і дивилась перед себе суворим, задумливим поглядом. Можливо, що й не чула нічого.

— Нащо ж ми боремось з ними, як так? — Тарас приклав руку до чола.

— Нащо боремось? Тому, що це — Процес, Рух, тому, що в русі Бог, рух ж є — боротьба. Ми рухаємось, рухаємось далі в глибину, процеса. От чому всяке тяготіння до низинних звірячих інстинктів викликає почуття гидливості... Це похід назад, нище... — Хм! Цим ви також пояснюєте огиду деяких людей... до полового життя, наприклад?

— Безумовно! — з тою ж тихою переконаністю похитав головою Сергій. — Організації з більш тонким духовним життям не виносять бруталного, низинного. Вони, як деякі рослини...

Але Тарас не слухав: Виняв книжку й швидко записав: „Неодмінно згадати. Сергій: тому огида до полового, що дуже духовний. Розмова з Дарою, коли підслухував. Також самогіпноз.”

Дара скося слідкувала за ним. А Сергій ходив та говорив:

— Найвне пояснення. Атеїстів немає серед нормальних людей, як нема людей що прагнули б вводити в організм отруту замість здорової їжі. Свіість не вигадка, але внутрішній інстинкт релігії Обов'язок — свіість.

— „Так треба,” — засміявся раптом хрипким злим сміхом Тарас і встав. — Горпина також говорить що так треба. А коли скажу „не треба,” і вся ваша релігія куди подінеться? Ох, скрізь це... Прощайте!

І в той же день знову зник, не з'являючись у Кисельських кільки день. Його бачили зрідка на вулиці. Віра зустріла біля університету. Стояв, піднявши голову, і розглядав будинок з своєю, чудною усмішкою. Щось швидко записував. Побачивши Віру, раптом зблід увесь, зникнув, не уклонився навіть і побіг убік.

Декільки раз його бачили біля вікон крамниць все з тими самими страшенно-блескучими, неначе насвіжо-полякованими очима й чудною, саркастичною усмішкою, від якої ставало моторошно.

У своїх він з'являвся за цей час усього разів зо два. Оля, яка почала чомусь ходити до Дари, розповідала, що в кожную свою появу Тарас лякав усіх. Раніше він бував і похмурий, і роздратований, і брутальний, але видко було, що це від хвороби та тяжких обставин, але тепер ніхто не знав просто, що й думати. З матіррью в образливому тоні говорить про Бога, сміється, лається; батька запевняє, що тому необхідно загіпнотизуватись християнськими чеснотами, тоді у його не стане параліча. До неї, до Олі, обидва рази чіплявся й пропонував усипить та внушить їй, що їсти та пити нічого не треба, що головне — дух, а тому й всяку тілесну гидоту легко можна буде зробити. А в останній свій прихід раптом заявив, що ще трохи, що скоро дійде думка до почуття й все і буде гаразд. І гроші, і здоровля будуть. Хоч на всі розпитування про здоровля сміється й запевняє, що з розуму або, як сам висловлюється, „з душі” ще не зійшов. Дуже чудно!

І Оля швидко втирала очі, які наповнювались сльозами.

Тим часом підготовка до страйку йшла якось безладно, недбало, нервово. Наталя, яка почала знову заходити до Мирона, розповідала, що все йде так, неначе взяли на себе нудний, непотрібний обов'язок. Збиралися гроші, але ніхто не знав, у кого каса. Випускались прокламації, і ні один агітатор не бачив їх. Іону ніхто не може спіймати, ганяє десь за своїм репортерським матеріалом до газети. Рисецький поїхав до себе в маєток здобувати свідоцтво благонадійності, щоб поступити в університет. Між тим, як каже Віра, досить начальству глянути на Рисецького, щоб переконатись в його цілковитій благонадійності у всіх сенсах. Безладя, нещирість, інертність! Твердять про відродження, самі ж мертвяки; гальванізують себе цими фразами про відродження. Віра метушиться, бігає, очі горять, але все без толку. Хто щось робить, — то це Коля, Женя, декілька агітаторів з робітників та... обставини. Вона, Наталя, кинулась було допомагати, але тепер бачить, що далеко краще одійти й не додавати безладдя. До того, ще й Дара рішуче одмовилась взяти участь в справі, і багато робітників непевні в необхідності страйку. Кит задається й удає з себе генерала. Це дратує та лютить. Одним словом, відчувається щось штучне, ненормальне насильство якесь.

Мирон слухав мовчки, розглядав Наталю й несподівано брав за руку. Наталя одразу ж замовкала, неначе думки її натикались на стіну. Потім швидко видирала руку й казала далі. І знову Мирон слухав, потім, посміхаючись, брав руку, сильно стискував її, й Наталя знову робилася блідою й замовкала.

— Покиньте, Мироне, — глухо сказала вона одного разу, не дивлячись на його.

— Чому?

— Самі знаєте. Ви занадто заразливі. А то я ніколи більше не прийду до вас.

— Хіба?

— Побачите.

Мирон усе ж таки не „кидав”, але вона знову приходила. Іноді приводила його до себе й співала йому. Він лежав на канапі, курив і з тою ж посмішкою дивився на її повну, роздвоєну спину. Коли ж підсідала до його, сильно обіймав, притягав до себе й шепотів безсоромні, жагучі слова. Наталя мовчки видиралась, очі ставали безсилями,

на блідих щоках виступав рум'янець. Здебільшого нічого не казали, неначе умовились вести гру мовчки.

Іноді Мирон раптом підводився, одягався й ішов, не кажучи ні слова. Наталя шукаючим, питаючим поглядом провожала його. Але, як і завжди, нічого не говорила. Про Дару також ніколи не забалакувала, особливо після того, як одного разу Мирон сухо й різко сказав, що йому розмови про неї надокучили й він знаходить їх зайвими.

В страйку Мирон не брав участі, але часто ходив до Хведора. Були ще одні недільні збори, але вони не вдалися, бо усі були заклопотані страйком, а крім того рішили не збіраться, поки не в'ясяниться питання на заводі.

Питання швидко в'ясянилось: товариство несподівано зачинило завод. Ходили чутки, що воно тільки й чекало страйку, щоб ліквідувати свої заплутані справи. Другі запевняли, що це тільки тактичний крок з боку товариства. В кожному разі для самих страйкуючих це вийшло несподівано.

Тарас з'явився як раз в день закриття заводу. У Кисельських сидів Кит, коли Тарас прийшов. Повідомлення не зробило на його ніякого вражіння, але після цього він почав безцеремонно та пильно розглядати Кита. Погляд був гарячий, нездоровий, лице лисніло, й було блідо-жовте.

Кит нахмурився, Віра здивувалась, Дара стриманно посміхнулась. Тарас же розглядав, чудно посміхаючись.

— Ви, здається, дуже задоволені страйком? — нарешті запитав Кита.

Кит здивовано відповів:

— Ви нездорові, Тарасе?

— Я? Хо! Дуже здоров. Але я питаю, чи вдоволені ви страйком?

— Дуже вдоволений.

— Наближає до соціалізму?

— Так, наближає.

Тарас обвів його очима з ніг до голови, повернувся до Дари і, хитнувши на його головою, сказав:

— Він і соціалізм... Багато спільного знаходите?

Кит почервонів, гарні брови його похмурились. Але з непорозумінням дивився на Тараса.

— Тарасе! Що з вами? — здивовано скрикнула Віра.

Він, не відповідаючи їй, звернувся знову до Кита:

— Ви дивуетесь? Чого? Тому, що я осмілюся вам, генералові, такі речі казати, чи й справді певні, що маєте відношення до соціалізму?

— Тарасе! — строго закричала Віра. — Ідіть до себе зараз же!

Тарас неначе не чув. З глибокою, запальною ненавистю дивився він на Кита. Той ще більше почервонів, але зневажливо здивовано усміхався. Тарас знову швидко повернувся до Дари.

— От ця людина мене соціалізові вчила! Ну? Як вам це подобається? Він розтлив мене духовно... Він... Цей генерал... Га? Чуєте, ви, ви мене соціалізму вчили. Ха! Це ж жах! І тільки Тепер я зрозумів, який це жах! Це ж все одно, як від

проститутки кохання пізнати, любити її, обожати й раптом дізнатись, що вона — цинічна байдужа проститутка, ніякого відношення до кохання не має, але з ...

— Тарасе! Ви збожеволіли?! Що з вами?! — закричала злякано Віра.

Кит з червоного зробився раптом, блідим, підвівся. Віра з замішанням поглядала то на Тараса, то, на Кита. Дара з ще більшою увагою дивилась і не рухалась, — видно, вона де-що знала раніше.

Тарас замовк із чеканням уп'явся в Кита очима. Той одвернувся від його й промовив, звертаючись до Віри:

— Я знайду іншим разом.

Тараса неначе струснуло від люті.

— От! — повернувся він до Дари. — От і все! От! Бачите?.. Він же ще до того й боягуз, підлий боягуз. От він знає, що я дещо довідався про його, і не сміє мені нічого сказати. Не сміє! От дивиться на його!

— Я з божевільними та хворими говорити не вмію! — глухо, не обертаючись, кинув Кит, простягаючи руку Вірі.

— Ну, ні!! — раптом спалахнув Тарас. — А я хочу, щоб ви говорили! Відповідайте мені зараз же, звідки ви дізнались, що моя сестра в звязку з Мироном?

— Тарасе! — слабо скрикнула Віра.

— Віро! Та не втручайтеся ви! Нічого ви не знаєте. Це моє діло. Відповідайте, ви! Звідки!

— Я нічого подібного ніколи не казав, — з холодною гідністю повернувся до його блідий Кит. Очі йому блестили злісно та збентежено.

— Брешете! Ви мені самі казали, що щось знаєте, лаяли з обуренням Мирона, з партії виганяють його бралися. Називали Олю бідною. Цього не було?

— Ні. Ви мене не так зрозуміли.

— От! Ха! От завжди так! Ну, а позавчора ви що казали за Віру та Мирона? Що? Відповідайте! Ах, ви спльотник, гидота! Мене не помітили? Але за те я вас помічаю. Я про вас все знаю, все про мого бога! Я ж любив вас, чи розумієте ви це, цинік!

Тарас знову повернувся до Дари.

— І чим же взяв, скажіть ви мені? Що він зробив для організації? Цинізм мав я за реалізм, нахабство — за сміливість, безсоромність — за знання, боязність — за конспірацію. Розумієте ви це? А все вуса, постать, голос. Тіло паршиве бога мені зробило... Бога!.. Ха... Я ж такий молодий був... Ну, дайте ж мені в пику, коли не правда! Дайте! Я навколюшки за це, стану перед вами й цей самий кулак ваш поцілую! Ну?

Кит рішучо підійшов до Дари й простягнув їй руку. Дара пильно дивилась йому в бліде перекивлене недоброю посмішкою лице. Подала свою руку.

Тарас зареготав.

— От! Ха-ха-ха! Ех, ви „соціалісти"! Вчителі правди! В і н — вчить... Він тепер ходить і вже вчить, проповідує усім якісь кульки проти вагітності... Та цілі дні на біліарді грає... Це — мій бог! Ха-ха-ха! Моральність пропорідує, громить Мирона. Мирон — гидота, але Мирон не лицемір. Чуєте ви?! А ви яке відношення до

моральности маєте? Він — герой, покинув за для революції трьох дітей та жінку. Діти та жінка голодують, а він вчить кулькам партійних панночок і громить порок. Це неправда? Ні? А хто з своїм батьком до дівчат бігав? Чого дивитесь? Також неправда, — скажете? А хто сам розповідав про це? Не ви? Хто говорив про свого батька з таким цинізмом, що вуха у всіх горіли? Не ви? І це вчителі соціалізму? Ці люди приходять до нас страйки улаштовують? Вони пороки ізгоняють? О ні, вас, таких треба гнать, як собак, від соціалізму, від партій. Та ні, тепер почекайте! По-че-кайте! Тепер з вами не так...

Тарас вже весь тремтів, очі страшенно блестіли, нависле чоло масно вилискувало.

З своєї кімнати на галас вийшов Сергій. Помітивши незвичайні обличчя у всіх, він здивовано зупинився й тихо запитав:

— В чому річ, панове?

Кит потиснув плечима й показав на Тараса:

— Лічити його треба.

Тарас, побачивши Сергія, закричав:

— Товаришу Сергію! Ходіть сюди! От... я незгожуюсь з Сергієм, до глибини душі незгожуюсь, навіть більше — злом проклятим називаю всі ці душі, метафізику, але Сергія я поважаю! Глибоко поважаю! Чуєте, Сергію, я вас глибоко поважаю, а он того добродія... Чуєте Сергію, цей добродій також задоволений страйком за для соціалізму... Ха-ха-ха! Ви не дивуйтесь! Тепер скрізь почався переворот до відродження, так він також громить порок, роспусту й пропагує шарики! Ха-ха-ха! Він вам пропонував? Напевно пропонував!

— Що таке? — здивовано дивився на всіх Сергій...

Кит, потискуючи плечима, вбираючи голову в груди та розводючи руками, почав щось тихо з обуренням говорити йому. Але, Сергій, видко, не дуже уважно слухав його, запитуюче дивлячись на Дару. Та ж усміхалась і мовчала. Віра в кінець розгубилась і мовчки дивилася на всіх.

Тарас же казав далі все в більшому підняттю:

— Про що він говорить, товаришу Сергію? Про шарики? Чи про соціалізм? Пане Михайле, генерале Кит, будьте ласкаві трохи голосніше, і я хочу знати, як поводитись з соціалізмом та з шариками. Ха-ха-ха! Він дуже добре розповідає, особливо про „шарики“. З подробицями, з слинкою та з добродійними словами... Я чув... О, я багато де чого почув тепер після тюрми.

— Тарасе, заспокойтесь... — підійшов до його Сергій.

Тарас раптом страшенно розсердився.

— Та чого ви?! Що ви обороняєте його? Ви ж самі знаєте, що це — гидота, ви ж самі казали, що він... Що? Ні? Неправда? Ви не казали, що цього добродія трудно поважати? Що його цікавить тільки роля генерала, а що до соціалізму йому стільки ж діла, скільки курці до північного полюсу? Це — не ваш вираз? Ні?

— Тарасе, я вас не розумію...

— Чому? Чому не розумієте? Що я не так, як ви, не делікатнічую кажу йому

просто в пику правду? Та йому мало цього, — йому плювати треба в пику. Це ж... Він паскудить усіх, він сестру мою Олю, ця гидота... Геть звідси! Геть поганцю!

Тарас скажено кинувся на Кита. Кит машинально ступив назад, але Дара швидко схопила Тараса і вдержала.

— Пустіть, я йому плюну в пику. Кумирові мойому плюну... Пустіть.

Сергій, легенько підштовхуючи та умовляючи Кита, провів його в передпокій. Тараса всадили. Руки йому дуже тремтіли, на устах виступила піна, він дихав важко, неначе за хвилину вибіг на високу гору.

— Заспокойтеся, Тарасе, заспокойтеся, любий, не треба так... — схвильовано говорила Дара, потискуючи його руки.

У Віри від страху, широко розкрилися очі: вона шамоталась біля його пропонувала води, одеколону, заглядала йому в вічі.

Сергій, який повернувся, з непорозумінням звернувся до Дари:

— Та що тут вийшло? Через що?

Дара неохоче почала йому, пояснити, але Тарас зараз же піднято перервав її:

— Невірно! Я тільки плюнув на одного з кумирів своїх! От... Годі! Вони всі такі, як цей. І вам Віро, не вірю... Не вірю... Не для соціалізму... і ріжних там душ ви цей страйк... знаю. Не вірю. Бачу, чому... І вам, Даро... Все знаю, бачу... Годі. Брехня, обман, гіпноз, мерзота все і більш нічого! Нема нічого, ніяких соціалізмів, комунізмів, анархизмів, все — брехня, обман, гидота! Доволі! Пустіть мене. Вибачте, що... Ну, все одно. Вас, Сергію, я поважаю. Не згожуюсь з вами, але поважаю. Смішно, але так відчуваю. Пустіть мене. Ну, думайте, що розчарування... Та, я, може, сам тому помітив, що... тіло моє... але тим вірніше... Значить, так. Це, значить, вірний доказ...

— Тарасе, Тарасе...

— ...А цей мерзотник... О, як заболіла голова! Але все одно... Він зараз піде й почне розповідати всім, що я з розуму зійшов. Поважно, переконуюче, серйозно... Нехай. Я, може, і зійду з розуму, — з душі зійду, хе!

— Тарасе, любий, годі!

— ...але ще не зійшов, ще ні. О, ні-і, ще почекайте... Ще багато... І ви слухайте, от слухайте мене, я вас дуже прошу. Я зроблю паскудство, я... але, я думаю, що це не є паскудство, я довів думку до кінця і сам, розумієте: сам думаю вже, що це — не паскудство. Це дуже важно... О, це... Але ви будете думати, що паскудство... Так я це для Олі... Ви розумієте? Я знаю, що не треба цього казати, але ви чесні й... Проте, я ще не знаю. Але... Коли ж нема душі, значить все ерунда, помилка... Стійте! Чи читали ви, що коли, покласти курку на підлогу й провести від носу лінію крейдою, то вона лежатиме непорушно? Правда? Це — гіпноз. От. Ви не вірите? Чого ви так чудно дивитесь на мене? Це — факт. Коли хочете, ми спробуємо. Знаєте, кожну людину можна загіпнотизувати.

— Тарасе, любий, ляжте!

— І знаєте, це ж страшенно смішно, що ми всі подібні до цих курей з лініями коло носів... Ви от тільки візьміть та уважно, уважно подумайте над цим, і ви побачите, що страшенно смішно. Ха-ха-ха! Всі — курі. Я знаю, ви не вірите, ви думаєте, що я

збожевелів. Це невірно. Покиньте цю думку, вона не витримує критики. Тільки я все бачу. О, все, все бачу, всю цю вашу цивілізацію, культуру, містицизми різні... От як на долоні бачу. Підняв голову, розумієте... Хи! Провели мені лінії: мати — божественну, цей падлюка — соціалістичну, той — третю, а я взяв тай підняв голову. Ха..ха..ха! Узяв і підняв. І нічого нема, і можна підняти, і лінії ці зовсім ніщо: просто крейда й більше нічого. А інші лежать і бояться.

— Ну, Тарасе, вам треба, лягти! — рішучо взяла його під руку Дара й почала підіймати. — Вставайте. Годі. Треба заспокоїтись, нема чого тут варнякати.

— „Варнякати”... — повторив Тарас, дивлячись на Дару з болючо-ніжною посмішкою.

— От ці ваші словечки... Прості... Ви, Даро, — дуже розумні, але ви — також курка. Ви також душі боїтесь. Але це — тільки крейда. Ви побачите. Але ви — найкраща.

— Ну, добре, добре... Вставайте, ходім...

— Ви, Даро...

— Сергію, та поможи ж! Віро!

Сергій і Віра кинулися помагати. Тарас злякався.

— Що таке?! В чому річ, панове? Нащо? Я сам... Коли треба, то я сам... От... Ходімте... Я згожуюсь.

Його одвели в його кімнату та примусили лягати. Він покірливо ліг і навіть заплющив очі. Але зараз же розплющив їх і сказав:

— Даро! Коли так, то дайте мені вати. Я не можу... гомін різний... Проте, сидіть, сидіть, у мене є, у мене є. От... Я забув... У мене тут завжди вата є...

Він підняв під собою риг матраса й витяг з під його клапоть вати. Одірвавши два шматочки, скрутив дві гульки й запнув їх у вуха.

— Тепер не так чутно...

Дара мимоволі посміхнулась.

Тарас зараз же вийняв одну з гульок.

— Що ви сказали?

— Нічого...

— А я гадав... Посміхнулись ви... Ви — страшенно хороша, Даро... Така розуміюча... Ви не сердитесь на мене?

— Лежіть та спіть. А коли будете базікати, буду сердитись.

Віра з Сергієм заклопотано шопотіли про щось.

Тарас слабо посміхнувся.

— Ні, ні, я не буду... Я стомився... Я страшенно стомився. Я це відчув, як ліг... Але... Віро! Я вам хочу сказати на самоті кілька слів... Добре? Даро не сердьтесь, я кілька слів...

— Ну, дурниці! Говоіртъ, скільки хочете. Ходім, Сергію!

Дара та Сергій вийшли, Віра ж підійшла до ліжка. Вона з глибоким та боязким жалем дивилася на його.

— Сядьте біля мене, — ледве чутно, хвилюючись, попрохав він.

Віра швидко сіла, взяла його руку й чудним, злякано-чекаючим поглядом впилася в його.

Тарас хвилювався.

— Віро...

Віра стиснула руку йому і чекала.

— Віро! Поцілуйте мене... один раз... Один... Нехай це буде не те... Я буду... Я коли не сплю, думаю про вас ... Ріжні історії... Віро, я ...

Віра раптом обняла його, знайшла своїми губами його губи й міцно, конвульсійне застигла в довгій поцілунку. Потім одірвалася, встала і, кинувши шопотом „спіть,” швидко вийшла.

Тарас підвівся на ліктію, хотів щось сказати, але не сказавши, в непорозумінню потер лоба й упав на подушку.